

การเขียน 泰语应用文写作

房英 覃秀红 编著

广西民族出版社

คำนำ

การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นยิ่งนักในชีวิตประจำวัน เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งในการติดต่อสื่อสารและการประกอบงานอาชีพในกาลภายหน้า วิชาการเขียนจึงเป็นวิชาที่นักศึกษาควรจะต้องเรียนรู้ให้ดีมีเพียงแต่หลักการ หากยังสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตด้วย

ตำราเล่มนี้ได้จัดทำขึ้นตามหลักสูตรมหาวิทยาลัยชนชาติกว้างซี ค.ศ. 1999 รายวิชา 05441B ซึ่งเป็นรายวิชาบังคับในสาขาวิชาภาษาไทย โดยมุ่งเน้นการเขียนที่มีรูปแบบเฉพาะและให้หลักเกณฑ์ละเอียดพอที่จะนำไปปฏิบัติได้ นักศึกษาควรยึดหลักปฏิบัติไว้ เมื่อเรียนรู้หลักเกณฑ์แล้วให้ฝึกเขียนด้วยตนเองตามขั้นตอนที่แนะไว้ในตำราให้พยายามฝึกฝนจนเกิดทักษะ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตประจำวันและการประกอบอาชีพในกาลภายหน้า ผู้เรียบเรียงได้พยายามเสนอเนื้อหาอย่างง่าย ๆ และเป็นขั้นตอนตามลำดับเพราะคำนึงถึงระดับความรู้ทางภาษาไทยของผู้ศึกษาและเวลาที่ใช้ศึกษาในห้องเรียนมีน้อย เนื้อหาในตำราแบ่งออกเป็น ๘ บท ทุกบทประกอบด้วยเนื้อหา ตัวอย่างและแบบฝึกหัด เนื้อหาเป็นทฤษฎีที่ให้หลักเกณฑ์ ตัวอย่างจะให้ความเข้าใจในทฤษฎี แบบฝึกหัดเป็นภาคปฏิบัติให้ผู้ศึกษานำเอาทฤษฎีไปใช้ การศึกษาจึงควรทำความเข้าใจในภาคเนื้อหาซึ่งมีตัวอย่างประกอบก่อน แล้วจึงทำแบบฝึกหัดท้ายบทต่อไป

ขอขอบพระคุณเจ้าของผลงานทุกท่านที่ผู้เรียบเรียงได้นำผลงานท่านมาเป็นแม่แบบและตัวอย่าง หากมีข้อผิดพลาดประการใด ผู้เรียบเรียงขอรับผิดชอบแต่ผู้เดียว ขอขอบพระคุณท่านอาจารย์สุพรรณ ไวลีขิต และอาจารย์นิงพงศ์ ศรีวรรณ ที่ให้ความเมตตาปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องในการเรียบเรียงด้วย

ผาง อิง

ฉิน ชิวหง

สารบัญ

บทที่ ๑ ระดับของภาษาและศักดิ์ของคำ	1
บทที่ ๒ การเขียนคำอวยพร	13
บทที่ ๓ การเขียนประกาศ	26
บทที่ ๔ การเขียนจดหมาย	39
บทที่ ๕ การเขียนจดหมายธุรกิจ	62
บทที่ ๖ การเขียนจดหมายสมัครงาน	74
บทที่ ๗ การเขียนปฏิญญานิพนธ์ หรือ วิทยานิพนธ์	86
บทที่ ๘ การเขียนนิติกรรมสัญญา	156
เอกสารอ้างอิง	187
ภาคผนวก	189
ปฏิญญานิพนธ์ เรื่อง ลำนวนจีนและลำนวนไทย: การศึกษา เปรียบเทียบ ของ ฉิน หยงหลิน	190
ปฏิญญานิพนธ์ เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบความเปรียบใน สามก๊กฉบับจีนกับฉบับไทย	198

目 录

第一课	语言的等级及词的色彩	1
第二课	贺词、贺信的书写	13
第三课	广告、公告、通告、通知的书写	26
第四课	信件的书写	39
第五课	商业信件的书写	62
第六课	求职信的书写	74
第七课	学位论文、学术论文的书写	86
第八课	商业合同的书写	156
参考书目		187
附录		189
	学位论文：岑容林的《汉、泰语习语比较研究》	190
	学位论文：汉、泰文版《三国演义》中的比喻比较研究	198

บทที่ ๑

ระดับของภาษา และศักดิ์ของคำ

๑. ระดับของภาษา

คำไทยมีลักษณะสำคัญประการหนึ่ง คือ คำจำนวนมากมีความหมายอย่างเดียวกัน และทุกความหมายจะมีคำใช้แทนกันได้หลายคำ เช่น คำที่มีความหมายว่า “กิน” มีคำ เสวย ฉันทน์ รับประทาน ทาน กิน แดก ฟาด หม่ำ เป็นต้น คำซ้ำความหมายแต่ละคำจะแสดงอารมณ์ความรู้สึกที่ต่างกัน บางคำแสดงการดูถูกเหยียดหยาม บางคำแสดงความคุ้นเคยสนิทสนม บางคำแสดงความเคารพนอบน้อม เมื่อใช้คำต่าง ๆ เหล่านี้ในโอกาสที่ต่างกัน หรือใช้กับบุคคลที่ต่างฐานะกัน ก็จะเลือกใช้ได้โดยเหมาะสม เช่น ถ้าจะใช้คำในความหมายว่า “เชิญกินข้าว” กับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง จะต้องดูว่าบุคคลนั้นเป็นใครและใช้ในโอกาสไหน ดังนี้

หากเป็นพระสงฆ์จะใช้คำว่า “นิมนต์ท่านฉันภัตตาหาร”

หากเป็นพระสงฆ์ที่มีสมณศักดิ์สูงถึงชั้นพระครู จะต้องใช้คำว่า “นิมนต์พระคุณท่านฉันภัตตาหาร” เพื่อแสดงความเคารพนอบน้อมตามฐานะที่สูง

หากเป็นบุคคลที่น่ารังเกียจ หรือผู้พูดไม่ใช่สุภาพชน อาจจะใช้คำว่า “แดกข้าวเสีย”

หากเป็นผู้คุ้นเคยกันจะพูดว่า “เชิญกินข้าว” หรือ “เชิญทานข้าว” แต่ถ้าเขียนในบัตรเชิญ จะต้องเขียนว่า “ขอเชิญรับประทานอาหาร” เพื่อให้เหมาะกับข้อเขียนซึ่งเป็นแบบพิธีการ

จะเห็นได้ว่า วัฒนธรรมทางภาษาของไทยมีการนิยมเลือกใช้ภาษาซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ผู้ใช้จะต้องคำนึงถึงให้มาก ผู้ที่สามารถใช้ภาษาได้เหมาะสมถูกต้องตามระเบียบแบบแผนประเพณีไทย จะเกิดบุคลิกภาพอันดีเป็นที่ชื่นชอบของผู้รับสาร

ภาษาไทยจึงมีการแบ่งคำตามที่น่าไปใช้ในโอกาสและระดับชั้นต่างกัน ซึ่งอาจจำแนกเพื่อประโยชน์ในการพูดและการเขียนได้ ๓ ระดับดังต่อไปนี้

๑.๑ ระดับภาษาปาก (colloquial หรือ vulgar)

ภาษาปากเป็นภาษาที่ใช้พูดกันส่วนตัวภายในครอบครัว หรือใช้สื่อสารกับผู้ที่คุ้นเคยสนิทสนมเป็นกันเอง ภาษาปากไม่ระมัดระวังความสมบูรณ์ทางไวยากรณ์และไม่จำเป็นต้องให้สุภาพมาก หรือให้มีระเบียบแบบแผนมากนัก ภาษาปากส่วนใหญ่มักเป็นภาษาพูด เช่น ภาษาถิ่น ภาษาตลาด ภาษาแสลง เป็นต้น หากใช้ในการเขียนก็จะมี

- ข้อเขียนในอนุทิน
- จดหมายส่วนตัวถึงบุคคลที่สนิทกัน
- ประกาศ โฆษณาที่ต้องการความรู้สึกเป็นกันเอง
- บทล้อ รายงานข่าวบางประเภทและบางคอลัมน์ในสื่อมวลชน
- ข้อเขียนในบันเทิงคดี เช่น นิทาน ละคร เรื่องสั้นและนวนิยายเพื่อความสมจริง โดยเฉพาะบทสนทนาในบันเทิงคดี

๑.๒ ระดับภาษาถึงแบบแผน

ภาษาถึงแบบแผนเป็นภาษาที่ใช้ในการพูดหรือเขียนในโอกาสทั่วไป แต่เพิ่มความพิถีพิถัน มีความสุภาพและประณีตมากกว่าภาษาปาก

ภาษาถึงแบบแผน เป็นภาษาที่ใช้โดยปกติทั่วไปในชีวิตประจำวันของคนส่วนใหญ่ เช่นจะพูดว่า “พ่อจะดื่มเหล้าอะไรคะ” จะไม่ใช่คำว่า “บิดาจะดื่มสุราอะไร” ภาษาถึงแบบแผนจะใช้เขียนเกี่ยวกับบุคคลและโอกาสต่อไปนี้

- คำสนทนาระหว่างผู้มีการศึกษา หรือต่างฐานะกัน
- คำสนทนาระหว่างที่มีสตรีอยู่ร่วมด้วย
- คำแนะนำบุคคลในวงสังคม และคำพูดในที่ประชุม
- จดหมายส่วนตัวถึงบุคคลที่ไม่คุ้นเคยหรือต่างวุฒิ
- จดหมายทางธุรกิจ
- ประกาศ แจ้งความของหน่วยงาน ห้างร้าน สมาคม หรือของส่วนบุคคล

- ขว่ท่วไป บทควมต่ง ๆ ในลือมวลชน
- ขือเขียนในวรสรและนิตยสร
- บทวิจารณ์ บทสัมภาษณ์ สรคดีบงประภท ค่ำบรรยยและพรรณหควมในบ้นเทิงคดี

ภษากึงแบบแผนมีลักษณะสำคัญดั่งนี้

- (1) เป็นภษทที่เหมะสมท้งในด้นควมสุภพและมรรยท
- (2) อวจใช้คำยอที่ยอมรับท่วไปเป็นสภล เช่นใช้ พ.ศ. แทนคำ พุทธศักรช
- (3) อวจตัดทอนรูปประโยคได้ แต่ต้งลือควมหมยได้ชัดเจนสมบูรณ
- (4) อวจแสดงอารมณ์สนุกขบขันหรือมียั่วล้อได้ แต่ไม่หยบคย มุ่งในทงสุนทรารมณ

๑.๓ ระดับภษแบบแผน

ภษแบบแผน คือภษทที่ใช้ย่งต้งใจให้เป็นหลัฐนทงรชกรหรือทงวิชกร มีควมประณีตและถูกต้งตมระเบียบแบบแผน ส่วใหญ่จะใช้ในการพูดหรือกรเขียนที่เป็นทงกรหรือเป็นพิธีกร เหมะสมที่จะใช้ในข้อเขียนดั่งต่วไปนี้

- ค่ำกล่วปฐกถา โอวท
- ค่ำปฐศรย์ในโอกาสสำคัญ
- ค่ำกล่วในโอกาสที่มีระเบียบวาระหรือมีพิธีกร เช่น กล่วต้อนรับ กล่วอวยพร กล่วตอบ กล่วปิด-เปิดกรประชุม
- ค่ำกล่วแนะนำบุคคลสำคัญ
- ค่ำตอบข้อสอบไล่
- เอกสรทงรชกรทุกชนิด เช่น ประกาศ ค่ำสั่ง บ้นทีก จดหมยรชกร เอกสรสิทธิและสัญญาต่ง ๆ
- ข้อเขียนเกี่ยวกับวิชกรสษต่ง ๆ เช่นทงกฎหมาย ทงประวัติศาสตร์ รวมท้งข้อสอบ รยงนวิชกร วิทยานิพนธ์ ปริณญานิพนธ์
- หนังสือประภทบทเรียน ตำร และหนังสืออ้งอิง เช่น พจนานุกรม

สารานุกรม

ภาษาแบบแผนมีลักษณะสำคัญดังนี้

- (1) ใช้คำสุภาพที่เป็นศัพท์ภาษาราชการและศัพท์บัญญัติ
- (2) ไม่ใช้คำย่อ นอกจากที่ทางราชการกำหนดให้ใช้ เช่น อักษรย่อประจำกรม

กอง

- (3) รูปประโยคสมบูรณ์ ไม่มีการตัดทอน
- (4) ใช้ถ้อยคำที่แสดงอารมณ์เคร่งขรึม เป็นกลาง มุ่งไปในทางเจตนารมณ์ มิใช่สุนทรารมณ์

ศาสตราจารย์ กุหลาบ มลลิกะมาส กล่าวว่า “ภาษาทั้ง ๓ ระดับนี้ ไม่ได้ถือว่าสูงหรือต่ำต่างกัน ความสำคัญจะอยู่ที่การใช้ภาษาระดับต่าง ๆ ให้ถูกต้องเหมาะสมกับโอกาสกับบุคคล และกับสถานการณ์”¹

คำว่า รับประทานอาหาร ฟังดูสุภาพ มีมรรยาท หากใช้กับบุคคลที่ไม่สนิทคุ้นเคยกันจะเหมาะสมยิ่งนัก แต่ถ้าใช้กับคนในครอบครัวเดียวกันจะดูห่างเหินไม่ใกล้ชิด ใช้กินข้าว หรือ ทานข้าว จะดีกว่า แต่บางทีคำว่า กิน หรือ ทาน ถ้าใช้กับเพื่อนสนิทคุ้นเคยกันมากและใช้ระหว่างเพื่อนผู้ชายด้วยกัน ก็จะทำให้ความรู้สึกเป็นอื่นไปไม่เหมาะสมอีก หากเปลี่ยนคำว่า กิน เป็นคำอื่น เช่น ล่อ ฟาด ชัด จะรู้สึกว่าเป็นกันเองมากกว่า

การเขียนหนังสือให้ดี ต้องใช้ถ้อยคำให้เหมาะกับอารมณ์ของข้อเขียนแต่ละประเภท ส่วนภาษาต้องเลือกใช้ภาษาในระดับที่เหมาะสมกับประเภทของข้อความที่เขียนเหมาะกับสถานการณ์ เหมาะกับโอกาสและเหมาะกับบุคคลอีกด้วย จึงจะนับได้ว่าใช้ภาษาอย่างมีวัฒนธรรม

¹ คุณหญิงกุหลาบ มลลิกะมาส และวิพุธ โสภวงศ์, การเขียน ๑, (กรุงเทพ ฯ: อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๓๓), หน้า ๘.

ตัวอย่างเปรียบเทียบคำในภาษา ๓ ระดับ

ภาษาปาก	ภาษากึ่งแบบแผน	ภาษาแบบแผน
แก มึง เอ็ง ตัว ลื้อ ยู	เธอ คุณ	คุณ ท่าน ไต่เท้า
ข้า กู ข้อย คำ อ้าว ไอ่	ฉัน ผม หนู	ดิฉัน ผม กระผม ข้าพเจ้า
บ่า เตี้ย	พ่อ คุณพ่อ	บิดา
ตาแก่ ยายแก่	พ่อเฒ่า แม่เฒ่า	ชายชรา หญิงชรา
หมา อ้า ยัด เจี้ยะ	กิน ทาน รับประทานอาหาร	รับประทาน
อื้อซ่า	เยอะเยยะ	มาก มากมาย
ค่อยยังชั่ว		ทูลา
เรือบิน		เครื่องบิน
ขี่เกี๊ยจ		เกี๊ยจคร้าน
เมี้ย		ภรรยา
ผัว		สามี
หมู		สุกร
หมา		สุนัข
หนัง		ภาพยนตร์
กบาล	หัว	ศีรษะ
ที่	ที่	ณ

ตัวอย่างเปรียบเทียบภาษาปาก ภาษากึ่งแบบแผน และภาษาแบบแผน

ภาษาปาก	ภาษากึ่งแบบแผน	ภาษาแบบแผน
บายโมตรง	บายหนึ่งโมตรง	สิบสามนาฬิกาตรง
๑๐ ก.ย. นี้	วันที่ ๑๐ กันยายน คกนี้	วันที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๒
๒ โล ๓ ซีด ๒ จุต ๓ กก.	๒.๓ กิโลกรัม	๒ กิโลกรัม ๓๐ กรัม
ฝ่ายตรงข้ามไม่เอาความ	ฝ่ายตรงกันข้ามไม่ฟ้องร้อง	คู่ความยุติการฟ้องร้อง
เรื่องนี่ยังไม่เกม	เรื่องนี่ยังไม่จบ	เรื่องนี่ยังไม่ยุติ หรือ เรื่องนี่ยังไม่สิ้นสุด
ที่ข้าเองอย่าไวย	ถึงทีของผมบ้าง คุณเจ็บเสียที	คราวนี้ถึงโอกาสของผมบ้างแล้ว คุณสงบปากเสียเถิด
แบงค์เตือนเงินจะผิด	ธนาคารเตือนภาวะการเงินจะผิด มาก	ธนาคารเปิดเผยว่า ภาวะการเงิน ของประเทศมีแนวโน้มจะตึงตัวมาก
โนเวย์ รอไว้ชาติหน้าบาย ๆ ก็แล้วกัน	ไม่สำเร็จ รอานเท่าไรก็ไม่มีวันทำ ได้	ถึงจะคอยนานเท่าใดก็จะได้ผล ตามที่ต้องการ

ภาษาสแลงเป็นภาษาที่ควรสนใจ เพราะเป็นภาษาที่สถานศึกษาห้ามให้นักเรียนใช้ในการเขียน จะอนุญาตให้ใช้ได้แต่เฉพาะในระดับภาษาปากเท่านั้น ภาษาสแลงใช้สื่อสารกันอยู่ในวงแคบหรือในกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งในเวลาไม่นาน เช่น กลุ่มวัยรุ่น เป็นภาษาที่เกิดขึ้นง่าย ๆ จึงมักจะไม่นับไว้ในพจนานุกรม ความหมายของคำสแลงก็ไม่แจ่มชัด เช่น คำว่า แจ่ว พอจับเค้าความได้ว่าเป็นไปในทางดี เช่น

เขาทำคะแนนได้**แจ่ว**มาก

หนังเรื่องนี้**แจ่ว**พอดู นางเอก**แจ่ว**เป็นบ้าเลย

แจ่ว คำที่หนึ่งอาจหมายความว่า เก่ง คำที่สองหมายถึง สนุกมาก ส่วนคำที่สามหมายความว่า สวยมาก

อย่างไรก็ดี ผู้ใช้ภาษาควรเรียนรู้ความหมายและเลือกใช้ภาษาสแลงในโอกาสที่

เหมาะสม เช่น ใช้ในข้อเขียนในบันเทิงคดีเพื่อความสมจริงและมีชีวิตชีวา
ภาษาสแลงจัดอยู่ในระดับภาษาปาก ตัวอย่างเช่น

ภาษาสแลง	ความหมายพอเป็นคำ
เซ็ง	จืด ชืด หมดรส หมดอร่อย หมดความตื้นตื้น เบื่อหน่าย
เซย	ครี ไม่ทันสมัย
สแลบ	เจ็บใจ ร้ายกาจ
เจ้ง	เสียหาย ขาดทุน แพ้ จบ ล้มละลาย
มั่ว	สุมกัน ปนเปกัน ยุ่งเหยิง
ยั่ว	โกรธ โมโห ฉุนเฉียว
เง้ง	งง ผสมกับความงงน หรือผิดหวังนิต ๆ เบื่อหน่ายน้อย ๆ
อื้อซ่า	มากมาย อย่างยิ่ง เอิกเกริก
ปม.	ปากมอม ปากม้า ปากหมา
ส.บ.ม.	สบายมาก

๒. คักดีของคำ

คักดีของคำหมายถึงความสง่างาม ความสูงส่ง ความมีคักดีศรีในถ้อยคำ คน
ไทยถือว่า คำที่มาจากภาษาบาลีสันสกฤต มีคักดีสูงกว่าคำไทย ตัวอย่างเช่น

ในคินน ดวงดาวระยับราวกับแสงจากเพชรพลอยต่าง ๆ รวมกัน

ในรัตติกาลนี้ ดวงดาว ระยับประดุจแสงจากอัญมณีนานารวมกัน

สองคำข้างต้นมีความหมายอย่างเดียวกัน และเป็นคำสุภาพทั้ง ๒ คำ แต่
ประโยคที่ ๒ มีความสง่างาม ไพเราะสูงส่งกว่าประโยคที่ ๑ ถ้อยคำที่ใช้ส่วนมากมา
จากภาษาบาลีสันสกฤต สิ่งที่ผู้เขียนควรระวัง คือ รู้จักเลือกใช้คำที่มีคักดีทัดเทียมกัน
ถ้าคำต่างคักดีใช้ปนกัน ก็จะเกิดความลักลั่น เช่นคำว่า “บุรุษพึงให้เกียรติแก่หญิง” คำ
ว่า บุรุษ หญิง มีคักดีไม่เสมอกัน ประโยคนี้ควรเขียนเป็น “บุรุษพึงให้เกียรติแก่สตรี”
ก็จะได้รับความเหมาะสม ลงตัวและเกิดความงดงามในภาษา

ภาษาที่มีศักดิ์สูงมักใช้ในการเขียนคำประพันธ์ หรือข้อเขียนที่ต้องการความสูงส่ง ไผเราะ ดูตัวอย่างเรื่อง **อิเหนา** ซึ่งเป็นยอดของกลอนบทละครตอนกล่าวถึงองค์เทวา

มาจะกล่าวบทไป	ถึงสิ่งองค์ทรงธรรม์นาถา
เป็นหน่อเนื้อเชื้อองค์เทวา	บิตุเรศมารดาเดียวกัน
รุ่งเรืองฤทธาอัคคดาเดช	ได้ดำรงนครเขตขัณฑ์
พระเชษฐาครองกรุงกุเรปัน	ถัดนั้นครองดาหาธานี
องค์หนึ่งครองกาหลังบุรีรัตน	องค์หนึ่งครองสิงหัดสำหรี
เฉลิมโลกโลกาชาตรี	ไม่มีผู้ร่อต่อฤทธิ์
ระบือลือทั่วทุกประเทศ	ย่อมเกรงเดชเดชาอาญาสิทธิ์
บำรุงราษฎร์ดับเบญญอยู่เป็นนิจ	โดยทางทศพิธราชธรรม์ ฯ ¹

จะเห็นได้ว่าเป็นกลอนที่ไผเราะ ประกอบด้วยถ้อยคำอันบรรเจิดบรรจง ใช้คำที่มีศักดิ์สมศักดิ์ของตัวละคร และจากตัวอย่างในเรื่อง **วาสิฏฐี** ซึ่งถือเป็นแบบฉบับในการเรียงความและการใช้ภาษา การใช้ศักดิ์ของคำก็สง่างามมาก

“ขณะพระองค์เสด็จมาใกล้เบญจนคร คือราชคฤห์ เป็นเวลาจวนสิ้นทิวาวาร แดดในยามเย็นกำลังอ่อนลงสู่สมัยใกล้วิกาล ทอแสงแผ่ซ่านไปยังสาวิเทษฏร แลละลิ่วเห็นเป็นทางสว่างไปทั่วประเทศสุดสายตา ดูประหนึ่งมีหัตถ์ทิพย์มาปกแผ่อำนวยสวัสดิ”²

อย่างไรก็ตาม การใช้ภาษานั้นที่สำคัญที่สุดคือความเหมาะสม คำที่มีศักดิ์สูงแม้จะงามสง่าสละสลวยปานใด หากใช้ในชีวิตประจำวันก็จะดูพิลึกพิลั่นน่าขันไป คำสแลงหากใช้ในโอกาสที่เหมาะสม สอดคล้องกับบุคคลและกาลเทศะ ก็อาจสร้างความ

¹ รัชกาลที่ ๒, เรื่องอิเหนา, (กรุงเทพฯ ฯ: รุ่งวัฒนา, ๒๕๑๔), หน้า ๑.

² กระทรวงศึกษาธิการ, แบบเรียนวรรณคดีไทยเรื่องวาสิฏฐี, (กรุงเทพฯ ฯ: องค์การคำคุณุสสา, ๒๕๐๗), หน้า ๑.

ประทับใจและเกิดประสิทธิผลในการสื่อสารได้ ส่วนการจะเลือกใช้ภาษาระดับใดคำกดี ไหน ผู้เขียนจะต้องใช้วิจารณญาณเอง เพราะไม่มีหลักเกณฑ์แน่นอนตายตัว

ข้อเขียนที่ดี นอกจากจะต้องคำนึงถึงระดับและคำกดีของภาษาแล้ว ยังต้อง เรียบเรียงถ้อยคำให้ถูกต้องตามหลักภาษาและความนิยม ให้ได้ความหมายเด่นชัดไม่กำ กวม และเขียนให้แจ่มแจ้งสื่อความหมายให้ตรงกับความคิดของตน

กิจกรรมและแบบฝึกหัด

1. คำและข้อความต่อไปนี้ควรจัดเป็นภาษาระดับใด ให้จัดเข้าตารางทางขวามือให้ถูกต้อง

คำและข้อความ	ภาษาปาก	ภาษาถิ่นแบบแผน	ภาษาแบบแผน
เถิด เถอะ เถอะ			
โหน ทำไม เหตุใด			
เบี้ยว ไม่สุจริต ไม่ซื่อ			
ยังงัย ยังงัยของมัน อย่างไร			
เกียจคร้าน สันหลังยาว ชีเกียจ			
พระอาทิตย์ ดวงอาทิตย์ ตะวัน			

2. หาคำที่มีความหมายอย่างเดียวกันมาใส่ในวงเล็บให้มากที่สุดเท่าที่จะหาได้
ตัวอย่าง ดู (แล มอง แลดู ทอดพระเนตร ฯ)

- (1) ใจ ()
- (2) มือ ()
- (3) เท้า ()
- (4) น้ำ ()
- (5) แม่น้ำ ()
- (6) สามี ()
- (7) ภรรยา ()
- (8) ไฟ ()
- (9) เด็ก ()

- (๑๐) ดอกไม้ ()
 (๑๑) ป่วย ()
 (๑๒) ตาย ()

3. แกไขคำระดับภาษาปากต่อไปนี้ให้เป็นคำระดับกึ่งแบบแผนหรือแบบแผน
 (บางคำอาจมีเพียงสองระดับ)

(1) ลูกสาว	(2) ลูกชาย
(3) จริงไม้	(4) แคไหน
(5) บอก	(6) ว่าไง
(7) เผลงตั้งค์	(8) ถองเหล้า
(9) รวยเป็นบ้า	(๑๐) ตามไม้ติด
(๑๑) โดนสวด	(๑๒) เช็คของ

4. เปลี่ยนข้อความต่อไปนี้ให้เป็นภาษาระดับอื่น

- (1) เตี้ยลื้อทำมาหากินอะไร
- (2) ใครบอกให้เอ็งยัดเข้าไปไม้อันยังงี้
- (3) มึงทำกูແสบ
- (4) เลือกแหกปากร้อหาอะไรวะ
- (5) จับไล่ซังเตเลย
- (6) แกถูกเชิญไปกินเลี้ยงหรือ
- (7) ดีลูกซิม จะเรียกคะแนนสงสารเธอ
- (8) ไอ้หมอนี่มันต้องเจอดีซักวัน
- (9) ข้าพเจ้าจะโดยสารเครื่องบินเดินทางไปประเทศไทยในวันที่ ๖ กรกฎาคม

พ.ศ. ๒๕๕๒

(๑๐) ถ้าคนประพฤติอย่างเช่นสัตว์ดิรัจฉาน จะไม่มีประโยชน์ใดยิ่งกว่าสัตว์ดิรัจฉานเสียอีก

- (1) ข้าพเจ้าขอถือโอกาสนี้แสดงความยินดีต่อท่าน
- (2) ทางราชการตระหนักถึงความสำคัญในการคุ้มครองผู้บริโภค

5. พิจารณาข้อความข้างล่างนี้ และอภิปรายในชั้นว่า ข้อความใดควรจัดเป็น ภาษาระดับใด พร้อมกับชี้บอกคำสำคัญที่แสดงระดับของภาษาแต่ละข้อ

- (1) คิดดูเถอะ ถ้าชาวบ้านชาวเมืองเดือดร้อน คุณจะสบายอยู่คนเดียวได้อย่างไร
- (2) อย่างนี้มันทีสูที่อิหนะ แะปมาต้องซัดตุมตอปไป
- (3) คุณจะทำงานนี้ให้สำเร็จแต่ลำพังคนเดียวได้อย่างไร
- (4) ใจพวก ตอนนีล่ำซำละซี อยากอบโกยจนพุงแตกนะ
- (5) เรามีความเชื่อมั่นว่า วิธีการกระจายอำนาจออกสู่ท้องถิ่นนี้ จะทำให้ชาวบ้าน เรียนรู้การใช้สิทธิและการทำหน้าที่ของตน และเท่ากับเรียนรู้การเป็นประชาธิปไตยไปด้วย
- (6) เราขอเชิญชวนคนหนุ่มคนสาวที่มีบุคลิกดี และรักความก้าวหน้า มาร่วมงานกับเรา
- (7) น่าจะจัดละครเรื่องนี้ให้เด็กยากจนได้ดูฟรี ๆ น่าคิดนะครับ
- (8) มารูจักเจของอ้าวหน้อย อีเป็นผู้ทำให้กระเป๋อ้าวแพบหรือตุ่ยได้เสมอ
- (9) ขอขอบคุณกรมศิลปากรที่มองเห็นคุณค่า และสนับสนุนศิลปกรรมร่วมสมัยของไทย ทั้งยังอนุญาตให้นักเรียนเข้าชมได้โดยไม่คิดค่าเงิน
- (10) คุณมาลินีครับ รู้จักกับคุณสุพรรณษาหน้อย คุณสุพรรณษากำลังจะย้ายจากบริษัทโนเคมาอยู่กับเราไว ๆ นี่!

¹ ภูทาบ มัลลิกะมาส และวิพุธ โสภวงศ์, การเขียน ๑, (กรุงเทพ ฯ: อักษรเจริญทัศน์, ๒๕๓๓).

บทที่ ๒

การเขียนคำอวยพร

การอวยพรเป็นการแสดงอวยคำไม่ตรีต่อกัน แสดงถึงความปรารถนาดีที่ผู้ให้ มีต่อผู้รับ การเขียนคำอวยพรในโอกาสต่าง ๆ นอกจากเป็นมารยาททางสังคมแล้ว ยัง เป็นการเสริมสร้างสัมพันธภาพอันดีระหว่างผู้เขียนและผู้รับด้วย

คำอวยพรควรมีลักษณะศักดิ์สิทธิ์โดยใช้คำที่กระชับรัดกุม มีความไพเราะสง่างาม และการเขียนควรปฏิบัติให้ถูกต้องตามกาลเทศะและบุคคล

๑. โอกาสที่จะเขียนคำอวยพร

- โอกาสวันขึ้นปีใหม่
- โอกาสวันคล้ายวันเกิด
- โอกาสวันสำเร็จการศึกษา
- โอกาสรับตำแหน่งใหม่
- โอกาสงานมงคลสมรส
- โอกาสเปิดกิจการใหม่
- โอกาสสำคัญอื่น ๆ

๒. รูปแบบของการเขียนคำอวยพร

๒.๑ บัตรอวยพร การเขียนบัตรอวยพรจะไม่มีคำขึ้นต้นและคำลงท้าย อาจจะพิมพ์หรือเขียนข้อความที่จะอวยพรก็ได้ การอวยพรในรูปแบบนี้นิยมใช้ในโอกาสวันขึ้นปีใหม่และวันคล้ายวันเกิด

๒.๒ จดหมายอวยพร ต้องใช้แบบของจดหมายให้ถูกต้อง แสดงมารยาทที่เหมาะสม